

Chương 220: Hội Nghiên Cứu Phép Thuật (1) - Nhận Phòng Câu Lạc Bộ (Số từ: 3859)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:37 PM 03/05/2023

—Một điểm uốn trong lịch sử.

Cho đến nay, đã có tổng cộng ba.

—Đầu tiên là sự sống sót của Charlotte de Gardias.

Do đó, các sự kiện của câu chuyện chính đã thay đổi đáng kể, nhưng sự sống sót của một nhân vật như vậy chắc chắn xứng đáng với nỗ lực thay đổi lịch sử.

—Thứ hai là sự sống sót của Olivia Lanze.

Olivia có [sức mạnh thần thánh] mạnh mẽ, và mặc dù tôi không biết gọi nó là gì, nhưng cô ấy cũng có thể sử dụng một dạng [sức mạnh thần thánh] (?) khác. Dù cô ấy có thể làm gì trong tương lai, cô ấy sẽ là một người tuyệt vời sẽ đạt được ít nhất một điều tuyệt vời.

Thành tích đặc biệt 'điểm uốn của lịch sử' dường như tập trung vào việc thay đổi toàn bộ lịch sử của thế giới này hơn là chỉ câu chuyện chính.

Tất nhiên, lịch sử không ngừng thay đổi và chuyển dịch, theo những cách lớn hay nhỏ, miễn là tôi tồn tại để thay đổi nó. Cuộc tấn công khủng bố vào Thủ đô Đế quốc lần trước cũng là một sự kiện khá lớn, nhưng tôi không được cấp điểm uốn của thành tích lịch sử cho nó.

Thế giới này làm bất cứ điều gì nó muốn bất cứ khi nào nó muốn, vì vậy nó sẽ mang lại cho tôi thành tích đó đôi khi và những lúc khác thì đơn giản là không.

Tuy nhiên, tại thời điểm này, nó đã xuất hiện. Trong mọi trường hợp, sự kiện này chắc chắn sẽ thay đổi lịch sử rất nhiều.

—Điểm uốn thứ ba của lịch sử: Sự cố Orbis Class. Toàn bộ Orbis Class đã bị đóng cửa khẩn cấp.

Điều đó sẽ dẫn đến những thay đổi lớn trong các thành phần nhân vật.

Tôi thực sự có thể xác nhận một điều đã thay đổi trực tiếp.

“Có vẻ như chúng ta sẽ không thể thi đấu với nhau nữa trong lễ hội.”

“Chúng ta chắc chắn sẽ không. Ngay cả khi mọi việc được giải quyết, chắc chắn họ sẽ không ở bất kỳ vị trí nào để có thể xuất hiện tại các sự kiện chính thức như thế trong một thời gian.”

"Là vậy sao?"

"Có lẽ thế."

Đó là câu trả lời tôi đưa ra khi nghe những lời của Harriet.

Tin đồn về các vấn đề nội bộ của Orbis Class dường như đã lan truyền khắp Temple sau một thời gian.

Vì vậy, bỏ sự cố đó sang một bên, họ không có đủ điều kiện để thoải mái tận hưởng các lễ hội hay bất kỳ hoạt động thú vị nào khác.

—Sự kiện chính của học kỳ hai...

Nó lập tức bốc hơi vì cuộc chiến mà tôi gây ra.

Gọi đó là Điểm uốn của lịch sử cũng đúng. Rốt cuộc, một phần lớn của câu chuyện chính đã bị thổi bay. Giải đấu và tất cả các hoạt động liên quan đã biến mất.

Tôi không thể tin rằng mình đã phá hủy sự kiện chính của phần đó trong khi cố gắng ngăn Ender Wilton rơi vào cảnh hoang tàn.

Đó có phải là điều đúng đắn để làm không?

Dù sao, đó không phải là điều quan trọng.

Harriet và tôi đang đứng trước một tòa nhà, và tôi vẫn mang theo đôi nạng.

Vì tôi không thể tập luyện cá nhân nên tôi quyết định gạt phần đó sang một bên trong thời gian tôi đang hồi phục. Khi cơ thể hồi phục nhiều hơn, tôi sẽ hoàn toàn tập trung vào việc cải thiện bản thân.

Mặc dù tôi vẫn có thể được coi là một bệnh nhân, nhưng tôi vẫn làm việc khắp nơi trong khi chống đỡ cơ thể bằng đôi nạng đó.

Tôi không siêng năng sao?

Tôi sắp ngất đi vì ngưỡng mộ bản thân mình.

“Đây có phải là phòng câu lạc bộ của chúng ta không?”

"Vâng. Mặc dù, tớ không biết liệu chúng ta có nên gọi đây là một căn phòng hay không."

Không chỉ có Harriet và tôi, mà còn có tất cả những người khác nữa. Louis Ankton, Adelia, Christina, Anna. Và sinh viên năm hai nhỏ của chúng ta, Redina.

Cô ấy đã chấp nhận lời đề nghị của tôi.

Tất cả bọn họ đều là thành viên của Hội Nghiên cứu Phép thuật.

—[Hội nghiên cứu Phép thuật hoàng gia]

Đó là những gì được khắc trên tấm biển trước mặt tôi. Tuy nhiên thứ mà tôi đang đứng trước mặt không phải là một căn phòng mà là một tòa nhà khá lớn.

Đó không thể được gọi là phòng câu lạc bộ, nó là một nhà câu lạc bộ hoàn chỉnh, hay thậm chí là một viện nghiên cứu câu lạc bộ. Cái quái gì đã xảy ra với điều đó vậy?

Hội Nghiên cứu Phép thuật không chỉ là một câu lạc bộ nơi chúng tôi tụ tập để trò chuyện, nhưng vẫn phải mất một thời gian để xin phép vì có rất nhiều thiết bị cần thiết cho các hoạt động của chúng tôi. Vì vậy, họ có rất nhiều thứ phải chuẩn bị bên phía Temple trước khi chúng tôi có thể chính thức bắt đầu các hoạt động của câu lạc bộ.

Có vẻ như các học viên chuyên ngành Ma thuật của Royal Class có xu hướng thực hiện nhiều nghiên cứu cá nhân mà không tham gia bất kỳ câu lạc bộ nào, vì vậy chúng tôi là những người đầu tiên thành lập một câu lạc bộ như vậy.

Vì vậy, các giảng viên của Royal Class dường như đã đau đầu về những gì họ cần chuẩn bị cho chúng tôi, và cuối cùng đã đưa ra một giải pháp thay thế khá đặc biệt.

“...Tôi không thể tin rằng họ thực sự đã dọn sạch một trong các phòng thí nghiệm cho chúng ta.”

Họ không chuẩn bị gì cả, họ chỉ cho chúng tôi một nơi mà chúng tôi có thể tìm thấy bất cứ thứ gì chúng tôi cần. Người ta nói rằng nơi này đã được một trong những giáo sư Pháp sư sử dụng làm phòng thí nghiệm nghiên cứu, tuy nhiên khi họ hỏi liệu Royal Class có thể sử dụng nó không, ông ấy đã sẵn sàng từ bỏ và nói rằng chúng tôi có thể lấy nó.

Ông ta sẽ chỉ cần có một phòng thí nghiệm nghiên cứu lớn hơn.

Tòa nhà đó không thực sự là một cơ sở lớn như vậy, nhưng nó vẫn đủ lớn để tôi tự hỏi liệu chúng tôi có thực sự sử dụng được nó hay không. Ý tôi là, nó quá xa xỉ để sử dụng làm “phòng” của câu lạc bộ sinh viên.

Mọi người đang nhìn quanh biệt thự của câu lạc bộ, mỗi người đều ngưỡng mộ nó theo cách riêng của họ. Tôi thực sự không biết nhiều về thiết bị, vì vậy tôi chỉ ngồi đâu đó giữa hội trường.

-Ồ. Đây là gì?

-Đây là lần đầu tiên tôi thấy một thứ như thế này...

-Đây là một lò nhiệt hạch đá mana...

-Kouhai, kouhai. Đây là gì?

-À, đây là...

Ngay cả những sinh viên chuyên ngành Ma thuật dường như cũng đã nhìn thấy rất nhiều thiết bị đó lần đầu tiên vào ngày hôm đó, trong khi Harriet và Louis Ankton có thể nêu tên khá nhiều.

Harriet nhận ra hầu hết vì cô là tiểu thư của Công quốc Saint-Owan, nơi nổi tiếng với những tiến bộ trong lĩnh vực ma thuật, và Louis dường như nhận ra nhiều người trong số họ vì anh đã nhìn thấy chúng trong sách.

Sau khi họ mất khá nhiều thời gian để đi một vòng quanh tòa nhà, mọi người lại tập trung tại sảnh chính.

“Phản ứng đó là sao vậy? Chúng ta đã có thể có được một nơi tuyệt vời như vậy.”

Harriet nhìn tôi chăm chăm, có vẻ khó chịu vì phản ứng chậm chạp của tôi.

“Cái quái gì mà tớ phải thích ở nơi này chứ...?”

Tôi thậm chí không biết hầu hết những thứ đó là gì. Chà, họ trông khá tuyệt. Harriet muốn tôi có phản ứng gì khác? Tôi vẫn không hiểu tại sao tôi lại là Hội trưởng câu lạc bộ này!

“Nơi này chứa rất nhiều thiết bị chuyên dùng để nghiên cứu ma thuật trong mọi lĩnh vực. Những loại cơ sở này không phổ biến, ngay cả ở Công quốc.”

Có vẻ như nơi đó ở một tầng khác với phòng thí nghiệm ma thuật của ký túc xá. Thấy rằng mọi người đều có phản ứng tích cực như vậy, tôi đoán rằng đó là một điều gì đó cực kỳ tốt.

"Chà, tôi đoán nơi này là tốt."

“Hãy chân thành hơn đi!”

“Ha hả! Thật tuyệt vời!”

“Tớ đang bắt đầu bực bội!”

Có vẻ như Harriet đang có tâm trạng rất vui vẻ, nhưng nhìn vẻ mặt ủ rũ và buồn chán của tôi

dường như khiến cô ấy nổi cáu. Không, ý tôi là, cô ấy mong đợi điều gì sau khi về cơ bản buộc tôi phải đưa ra một số phản ứng trong tình huống đó? Nó giống như cô ấy cứ hỏi tôi “Điều này không vui sao? Thật vui phải không?”, trong khi chúng tôi đang xem một bộ phim mà tôi hoàn toàn không thích.

Nó giống như một bộ phim rác đầy những trò hù dọa!

Sau khi mọi người nhìn xung quanh xong, họ ngồi xuống chiếc bàn tròn trong sảnh chính.

Và tôi thực sự là Hội trưởng của những người đó. Đó là một bức tranh kỳ lạ cho dù tôi có nghĩ về nó bao nhiêu đi chăng nữa.

Hội trưởng là người kém chất lượng nhất cho công việc, vậy mà tất cả những người tài năng đó vẫn chỉ nhìn vào tôi. Có cảm giác như tôi là thủ lĩnh của một giáo phái dị giáo nào đó.

Họ sẽ tiến hành nghiên cứu, vì vậy tôi phải chịu trách nhiệm điều phối các vấn đề về con người.

Tất cả bọn họ thoát nhìn có vẻ rất thân với nhau, nhưng thực ra họ chỉ đang nhìn tôi, vì tôi là mối liên hệ duy nhất của họ.

Đặc biệt, Redina, cô bé năm hai, lo lắng nhìn tôi.

Trong khi cô ấy đặt câu hỏi cho những người khác, “Kouhai, Kouhai.” Tôi vẫn là người cô ấy thấy thoải mái nhất.

“Hãy bỏ qua những bài phát biểu khai mạc nhằm chán và những thủ tục và bất cứ thứ gì. Tôi không biết làm thế nào để làm chúng, và tôi cũng không muốn.”

—Buổi tập hợp đầu tiên của Hội Nghiên cứu Phép thuật.

Bắt đầu ngày hôm đó.

“Dù sao thì, đây không phải là phòng câu lạc bộ nào đó, mà là toàn bộ nhà câu lạc bộ, vì vậy nếu được sự cho phép của Hiệu trưởng, ta có thể ở lại nơi này vào ngày thường cũng như cuối tuần.”

Tôi chỉ ở trong sảnh chính, nhưng tôi biết biệt thự đó chứa gì vì ông Epinhauser đã báo cho tôi biết trước đó.

Các phòng thí nghiệm và thiết bị riêng biệt cho phép một người nghiên cứu hầu hết mọi lĩnh vực ma thuật.

...Và một phòng ngủ.

Sự tồn tại của căn phòng ngủ đó khiến tôi cảm thấy sợ hãi một cách kỳ lạ.

Đó ban đầu là phòng thí nghiệm của một giáo sư.

Tuy nhiên, có thể không phải giáo sư ngủ trong đó, mà là các trợ lý sinh viên...

"Thật sao?"

"VẬY điều đó có nghĩa là chúng ta không phải đi ngủ vào giờ thường lệ sao?"

"...VÌ Hiệu trưởng sẽ không đến đây, tôi đoán thế." Khi họ nghe nói rằng họ có thể nghiên cứu suốt đêm, vẻ mặt của họ rạng rỡ hơn rất nhiều.

Harriet và Adeila có vẻ đặc biệt hài lòng.

Tôi đã định nói với họ rằng nếu họ bị bắt gặp đang chơi bên ngoài sau khi được phép qua đêm ở đó thì họ sẽ gặp rắc rối, nhưng có vẻ như điều đó là không cần thiết.

Những kẻ đó yêu thích Ma thuật đến mức dường như không có gì khác lấp đầy bộ não của họ.

"Cổ vấn của câu lạc bộ được cho là ông Mustrang. Vì vậy, nếu không biết cách sử dụng một số cơ sở nghiên cứu đúng cách hoặc muốn thực hiện một số nghiên cứu nguy hiểm, chúng ta sẽ phải quan sát trước hoặc xin phép ông ta."

Hội Nghiên cứu Phép thuật không phải là một câu lạc bộ bình thường, vì vậy cổ vấn của câu lạc bộ phải là một Pháp sư.

Và ông Mustang tình cờ là một pháp sư.

* * *

Vì vậy, anh chàng đó, người chưa bao giờ có vai trò này trong bản gốc, đã trở thành cổ vấn câu lạc bộ của Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật.

Tôi nghe nói ông ấy thực sự tình nguyện đảm nhận vị trí đó.

Cả hai sinh viên của Class A và B chuyên ngành ma thuật đều tập trung tại câu lạc bộ đó để nghiên cứu về ma thuật, nên ông ấy đã bước lên.

Tuy nhiên, thành thật mà nói, tôi không thích ông Mustang cho lắm.

Tốt...

Dù người ta có nghĩ thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng là một gã khá kỳ quặc, phải không?

Với việc tôi đã miêu tả ông Mustrang và Ludwig một cách tích cực như thế nào, việc tôi không thích họ sau khi gặp họ ngoài đời là điều khá khó tin.

Tôi không thích những gã tràn đầy năng lượng tích cực. Thay vào đó, tôi thích ông Epinhauser.

'Ồ chắc chắn rồi, làm hay không, đó là cuộc sống của bạn. Rốt cuộc, bạn phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình.'

Tôi thích những loại người như vậy.

Ông Mustang vô cùng từ bi và nghĩ quá nhiều cho sinh viên của mình đến mức chắc chắn sẽ can thiệp vào những gì họ làm bằng cách này hay cách khác.

Cổ vấn của câu lạc bộ chỉ có thể thôi, một giáo viên đáng lẽ phải đưa ra lời khuyên cho chúng tôi, vì vậy ông ấy thực sự không cần phải xuất hiện.

Tuy nhiên, xem xét tính cách của Mustrang, tôi biết ông ấy chắc chắn sẽ thường xuyên lui tới.

Thật không may, ông Epinhauser không thể trở thành cổ vấn câu lạc bộ của chúng tôi, vì ông ấy không phải là Pháp sư. Cuối cùng, điều đó không đủ để than vãn và phàn nàn, nhưng vẫn còn khá đáng tiếc khi có ông Mustrang làm cổ vấn câu lạc bộ của chúng tôi.

Tuy nhiên, vì bản chất ông ấy là một người tốt, ông ấy sẽ không gây ra nhiều trở ngại.

Tôi đã đi một vòng để xem căn biệt thự của câu lạc bộ đó để sau này, khi chúng tôi tổ chức một cuộc họp chính thức của câu lạc bộ, ông Mustang cũng sẽ có mặt.

“Các cuộc họp chính thức sẽ diễn ra mỗi tuần một lần, nhưng cơ sở vật chất được bảo quản khá tốt nên muốn đến bất cứ lúc nào cũng không thành vấn đề. Nơi này được bảo vệ bằng khóa ma thuật, vì vậy sẽ không thể vào trừ khi đã đăng ký. Chúng ta không phải lo lắng về những vụ cướp và những thứ tương tự vì điều đó, nhưng vẫn cố gắng không để lại bất cứ thứ gì có giá trị ở đây.”

Tốt...

Tôi cảm thấy mình đang nói chuyện giống như một giáo viên hơn là Hội trưởng câu lạc bộ. Ít nhất thì mọi người cũng nhìn tôi như thế, gật đầu trước lời nói của tôi.

Ah.

Tất cả bọn họ đều hành động khá dễ thương. Chúng dễ thương đến mức tôi chỉ muốn ăn sạch chúng.

Tôi chỉ có thể cắn chúng cho đến chết. Tại sao tôi lại hành động như vậy?

“Dù sao thì, đó là tất cả những thông tin tôi nhận được từ các giáo viên...”

Tất nhiên, vì tôi đã trở thành Hội trưởng câu lạc bộ nên tôi cũng có những suy nghĩ của riêng mình.

Tôi không biết sử dụng Ma pháp. Vì vậy, bất kể là nghiên cứu hay tổ chức các buổi thuyết trình, thì chính họ sẽ làm điều đó.

“Louis, công việc chuẩn bị cho bài giảng của cậu thế nào rồi?”

“Tôi không biết liệu nó có suôn sẻ không, nhưng tôi đang chuẩn bị cho chúng.”

Vai trò của tôi với tư cách là Hội trưởng chỉ là tổ chức mọi thứ.

Louis đã học và chuẩn bị ngay cả trước các hoạt động của câu lạc bộ chúng tôi và đã bắt đầu cải thiện các kỹ năng của mình. Anh ấy đang học tách

biệt với việc chuẩn bị cho các kỳ thi hoặc điểm số—anh ấy tỏ ra rất nhiệt tình để trở thành một pháp sư có thể dạy các pháp sư.

"Tuyệt vời. Cậu có thể giữ chúng bất cứ khi nào sẵn sàng."

"Được rồi."

Bởi vì tôi giữ chức Hội trưởng câu lạc bộ, họ đối xử với tôi khác với trước đây. Trước đây, anh chàng đó sẽ chỉ nghe lời tôi vì anh ta sợ tôi, nhưng sau đó anh ta nghe lời tôi vì tôi là Hội trưởng.

Tốt.

Louis đang chuẩn bị cho bài giảng của mình. Anh ấy thậm chí có thể bắt đầu ngay lập tức, nhưng sẽ hơi khó xử nếu tôi bắt anh ấy làm ngay lập tức.

"Tôi thực sự không thể giúp mọi người nghiên cứu, nhưng có một số điều tôi muốn các cậu xem xét. Tôi có thể nói không?"

Tất cả đều có vẻ hơi nghi ngờ trước lời nhận xét đột ngột đó nhưng vẫn gật đầu. Tôi đã tốt một cách đáng ngạc nhiên, là Hội trưởng, phải không?

Ngay cả khi tôi không thể tham gia vào nghiên cứu của họ, tôi có thể cung cấp cho họ một số chủ đề và mục tiêu nghiên cứu để hướng tới. Ban đầu, có 6 thành viên, bao gồm cả tôi, trong câu lạc bộ này, nhưng khi Redina-senpai gia nhập, chúng tôi sau đó có 7 người.

—Sự cố Cổng...

Sẽ là tốt nhất nếu chúng ta có thể đảm bảo rằng điểm cốt truyện đó sẽ không xảy ra.

Yếu tố cốt lõi của sự cố Cổng là các cổng dọc, kết nối một thế giới khác với máy bay này.

Tuy nhiên, nếu chúng tôi không thể ngăn chặn nó, chúng tôi phải chiến đấu. Để làm được điều đó, mọi người phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Do đó, kết quả họ phải tạo ra sẽ dẫn đến sự cải thiện của họ.

Chính xác là sự cải thiện khả năng chiến đấu của họ.

Vì vậy, tôi định giao cho mỗi người một chủ đề nghiên cứu riêng để nâng cao kỹ năng thực hành của họ.

"Đầu tiên, senpai."

"Huh? Tôi?"

—Người đầu tiên là Redina.

Khi tôi đột nhiên gọi tên cô ấy, cô ấy nghiêng đầu.

"Bề mana của cô vẫn còn rất nhỏ, phải không?"

"Thật là hèn hạ!"

"Đó là sự thật, mặc dù."

"Chết tiệt! Tôi ghét cậu! Tôi biết mà! Cậu là người tồi tệ nhất!"

Redina ngắt lời tôi, nhưng vì tôi chỉ nói sự thật nên cô ấy trông như sắp khóc.

Tài năng của Redina là [Vô Niệm].

Đó là một mảnh gian lận kinh khủng mà cô ấy có ở đó, nhưng cô ấy cũng có một điểm yếu cực độ — lượng mana của cô ấy cực kỳ nhỏ. Khi tôi xem dữ liệu của cô ấy, hóa ra [sức mạnh ma thuật] của cô ấy không chỉ thấp mà còn rất thấp.

[Sức mạnh ma thuật: 4.2]

Nó chỉ ở hạng F+. Đó là rất, rất thấp so với các bạn cùng lớp của cô ấy.

Tôi ở tuổi 13, đạt hạng C+. Cô ấy có một nửa [sức mạnh ma thuật] của tôi.

[Độ nhạy ma thuật] rất quan trọng đối với sự phát triển [sức mạnh ma thuật] của một người.

Có vẻ như người ta đã đánh giá rằng [Độ nhạy ma thuật] của cô ấy rất thấp hoặc không đủ. Nó thậm chí còn thấp hơn Cayer, người không có [Điều khiển ma thuật].

Nếu một người phải từ bỏ [Độ nhạy ma thuật] hoặc [Điều khiển ma thuật], thì việc từ bỏ [Độ nhạy ma thuật] sẽ kém lợi hơn. Mặc dù Cayer được ban phước với một bể mana khổng lồ nhưng anh ta không thể kiểm soát được [sức mạnh ma thuật] đó, vì vậy dù có rất nhiều [sức mạnh ma thuật] nhưng anh ta không có cách nào sử dụng nó.

Dù sao, Redina thiếu một cái gì đó khác với Cayer.

Ngay cả khi chúng tôi làm điều gì đó vào thời điểm này, tốc độ tăng trưởng tự nhiên của cô ấy sẽ không thay đổi nhiều.

Chúng tôi sẽ sớm thực hiện một số biện pháp để tăng cường tất cả [sức mạnh ma thuật] của họ, nhưng vấn đề của Redina không có khả năng được giải quyết bằng cách đó.

Như vậy, chúng tôi cần một giải pháp thay thế khác.

“Senpai, tạm thời không cần sử dụng chính mana của mình.”

“...Huh?”

Mọi người nhìn tôi chằm chằm và nghiêng đầu như thể họ không biết tôi đang nói về cái gì.

“Có luật nào nói rằng phải sử dụng [sức mạnh ma thuật] của chính mình để kích hoạt Ma pháp không? Nếu trích xuất [sức mạnh ma thuật] được lưu trữ trong một viên đá mana để kích hoạt một Ma pháp, đó không phải là Ma pháp sao?”

“Hả?”

“Cái gì?”

“?”

Mọi người dường như bị sốc bởi ý tưởng cấp tiến của tôi. ‘Không, Cậu ta chỉ là một người hoàn toàn không biết gì về ma thuật. Đó có phải là lý do tại

sao cậu ta có thể nói chuyện nhảm nhí như vậy không?’ Đó là những gì họ dường như nghĩ.

Tuy nhiên, có một người dường như biết tôi đang nói về điều gì.

“Cậu đang nói về Đá Ma thuật à?”

—Harriet de Saint-Owan...

Tôi chỉ có thể tin tưởng vào Đồ ngốc nhỏ của tôi.

Như mong đợi, Harriet là người giỏi nhất!

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading